VALERIU BUTULESCU

PACEA CU ZMEII

(POVESTE DE ADORMIT ADULȚI)

Personaje

Făt-Frumos
Ileana
Zmeul Zmeilor
Calul
Pepelea

(*Cortina e trasă. O lumină verde este focalizată pe centrul scenei. Din spatele cortinei scoate capul Pepelea. Aruncă priviri hoţeşti spre sală. Se uită îngrijorat înapoi, apoi se strecoară în faţa cortinei. Poartă haine de arlechin şi tichie de măscărici. Permanent e vesel, chiar şi atunci când nu are motive. E foarte sprinten, merge pe vârfuri, încercând să nu facă zgomot. Nu reuşeşte întotdeauna pentru că are clopoţei la ambele încălţări*.)

PEPELEA : A fost odată ca niciodată. Că dacă n-ar fi, nu s-ar mai bârfi. A fost un Făt-Frumos, atât de strălucitor, încât la soare te puteai uita, dar la dânsul, numai cu ochelari de soare. În toată tinereţea sa, Făt-Frumos n-a făcut altceva decât să alerge după zmei şi balauri.

De îndată ce afla că vreun balaur dă târcoale unei cetăţi, Făt-Frumos încăleca pe calul său murg şi se prezenta acolo în mare grabă, cu paloşul bine ascuţit. Din fiecare luptă ieşea învingător. Mai rar, câte un zmeu bine hrănit reuşea să-l răstoarne de pe cal. Dar de fiecare dată Făt-Frumos se ridica repede, îşi scutura pantalonii de praf, după care, dintr-o singură lovitură de paloş reteza capul zmeului cu pricina. Tăia fără milă, tăia cu multă tragere de inimă. Pentru fiecare cap de zmeu, Făt-Frumos primea de la împărăţie câte un galben de aur. Făt-Frumos era eroul acelor timpuri, ziarele erau pline de faptele lui, iar televiziunea îl arăta numai pe el. În toată această vreme, în cel mai frumos iatac al castelului, zâna Ileana, soţia lui legitimă, îl aştepta cu dragoste şi mâncare caldă. În scurt timp, vrednicia fără seamăn a voinicului a făcut ca zmeii să ajungă pe cale de dispariţie. Rareori, câte unul se mai încumeta să îl înfrunte. Nemaiavând de lucru, Făt-Frumos dormita toată ziua, tolănit într-un fotoliu de pluş. Galbenii au început să se împuţineze. Striviţi de cheltuieli, Făt-Frumos şi zâna Ileana s-au mutat din castelul de aur în cel de argint, apoi în cel de bronz, pentru ca în cele din urmă să ajungă într-o garsonieră din blocul 5. Viaţa lor era din zi în zi mai grea. Îşi puneau, totuşi, mari speranţe în viitor...
(*Pepelea trage cortina. Un interior de locuinţă modestă, tip bloc. O masă de lucru pe care se află un telefon şi câteva dosare. Pereţii sunt decoraţi cu tablouri ce reprezintă scene de luptă, trofee sportive, hărţi, grafice şi tabele. Într-un colţ, câteva arme vechi – un paloş, un arc cu săgeţi, o lance. Pe peretele frontal atârnă un scut metalic, rotund. În aripa stângă a scenei e înjghebată o mică bucătărie, cu toate cele necesare. O gură de cuptor ţărănesc e încastrată în peretele din stânga. La o măsuţă de bucătărie, Ileana curăţă cartofi. E o femeie între două vârste, uşor trecută, încă frumoasă. Un fel de zână casnică. Făt-Frumos stă răsturnat într-un fotoliu, cu un ziar în faţă. E îmbătrânit, destul de gras. Poartă un halat de baie, pe care se văd mai multe petice. Ileana poartă o rochie de epocă, peste care şi-a trecut un şorţ de bucătărie*.)

Scena 1

(*Făt-Frumos, Ileana, Pepelea*)

ILEANA : Cartofi! În fiecare zi, cartofi şi iar cartofi...M-am săturat de povestea asta...
FĂT-FRUMOS : Mda...Unde sunt timpurile de odinioară, când mâncam şapte berbecuţi la o singură masă. Şi dădeam pe gât şapte ulcioare cu vin pelin. Şi creşteam într-un an cât alţi marţafoi în şapte...
ILEANA : Ei, lasă că ai crescut destul. Nu te mai cuprinde nici un palton. (*În parte, cu o uşoară ironie*.) Auzi la el! Şapte berbecuţi...

FĂT-FRUMOS : Femeie, ia seama ce spui! Nu uita că stai de vorbă cu Făt-Frumos!
ILEANA : Făt-Frumos? (*Râde*) Halal Făt-Frumos! Făt-Frumos cel pântecos! Uită-te cum arăți! Priveşte-te în oglindă!
PEPELEA (*Vesel, spre sală*) : Făt-Frumos cel pântecos! Făt-Frumos cel mâncăcios!
FĂT-FRUMOS : Unde e oglinjoara mea cea fermecată? (*Caută prin sertarul mesei*) N-ai văzut oglinjoara mea?
ILEANA : De unde să ştiu eu? De unde să ştiu eu pe unde îți ții tu lucrurile?
PEPELEA : Ihohohoho! Ihohohoho!
FĂT-FRUMOS : Aha! Mi-am adus aminte. Oglinjoara mea e în urechea Calului...
ILEANA : De ce îți păstrezi obiectele de uz personal într-o ureche de cal?
FĂT-FRUMOS : Cum, de ce? Nu-ți mai aduci aminte ultima poveste? Scorpia mă urmărea, gata, gata să mă înghită cu Cal cu tot. Şi atunci, Calul mi-a spus : Stăpâne, caută în urechea mea dreaptă şi scoate de acolo periuța dumitale de dinți. Şi arunc-o în urma noastră...
ILEANA : Şi ți-ai aruncat periuța de dinți?
PEPELEA : Sigur că şi-a aruncat-o! Niciodată nu i-a plăcut să-şi spele dantura.
FĂT-FRUMOS : Am aruncat-o. Şi unde a căzut periuța, de îndată a crescut o pădure de stejar, deasă ca o perie. Scorpia a rămas în urmă, rătăcită prin lăstăriş...
ILEANA : Şi astfel ai învins...
FĂT-FRUMOS : Da. Uneori învinge cel ce fuge mai repede.
ILEANA (*Începe să măture, oftând*) : Păcat! Dacă te înghițea Scorpia poate că aş fi avut şi eu o soartă mai bună!
FĂT-FRUMOS : Ileano! Cum poți vorbi aşa? Nu m-am bătut eu cu Zmeul cel Rău? Nu te-am eliberat eu de atâtea ori? Nu ți-am aranjat eu mutația în castelul acela cu totul şi cu totul din aur?
PEPELŞEA (*Către sală, arătând spre Făt-Frumos*) : El! Bineînțeles, el! A eliberat-o de atâtea ori. Şi până la urmă a adus-o în acest bloc, cu totul şi cu totul din beton armat. Fără apă şi căldură!
FĂT-FRUMOS : Recunosc, o ducem destul de greu. Banii s-au cam împuținat. Dar trebuie să fii mândră. Eşti nevastă de Făt-Frumos.
ILEANA : Ai dreptate. Sunt mândră că sunt nevasta lui Făt-Frumos cel Leneş!
FĂT-FRUMOS : Leneş? Aşa spui tu? (*Îşi aprinde o țigară, vădit iritat*) Adică ce ai vrea să fac? Cu cine să mă bat? Ce, e vina mea că de zece ani n-a mai călcat pe aici picior de zmeu? Nici un căpcăun, nici un vampir! Nici măcar un prăpădit de balaur!
ILEANA : Ai face bine dacă ți-ai găsi ceva de lucru. Ceva concret. Ai mai câştiga şi tu un ban. Nu putem trăi la infinit numai din legende.
PEPELEA (*Către sală, vesel*) : Vrea să-l pună la treabă pe Făt-Frumos! Ah, ce frumos!
FĂT-FRUMOS : Vrei să muncesc? Păi, dacă eu muncesc, cine va mai apăra țara de felurite dihănii?
ILEANA : Ai putea face pe Făt-Frumos în timpul tău liber şi în zilele nelucrătoare. Sâmbăta şi duminica.
FĂT-FRUMOS : Femeie, cu apărarea țării nu e de glumit! Şi dacă Zmeul Zmeilor va ataca în cursul săptămânii. Cine crezi tu că-i va ține piept?
ILEANA : Zmeul Zmeilor n-a mai venit de atâția ani. Astea-s poveşti. Ar trebui să ştii că şi alți eroi populari s-au apucat de muncă...
FĂT-FRUMOS : Cine?
ILEANA : Cine? Mai toți. Gerilă s-a angajat fochist la centrala termică din cartier. (*Pepelea se scutură de frig, în imediata apropiere a caloriferului.*) Strâmbă Lemne a ajuns director la Fabrica de Mobilă...
FĂT-FRUMOS : Eeee!
ILEANA (*Şterge praful de pe masă*) : Fomilă a fost numit ministrul alimentației publice. (*Pepelea se ține cu mâinile de burtă.*)
FĂT-FRUMOS : Fomilă, Gerilă, Setilă, Lălăilă...Ăştia nu sunt eroi! Nişte neisprăviți ce se țineau scai de coada calului lui Harap Alb! Cu ăştia mă compari tu? Eu sunt Făt-Frumos, spaima zmeilor! (*Se linişteşte*) Unde e oglinjoara mea fermecată?
ILEANA : Parcă spuneai că e într-o ureche de cal.

FĂT-FRUMOS : Exact. Dar unde mi-e Calul? Să vină imediat Calul meu! (*Pepelea aleargă spre telefon. Se împiedică şi cade, dar se ridică. Prinde receptorul şi formează un număr.*)
PEPELEA : Alo, garajul? La telefon, Pepelea. Cu cine vorbesc? Portarul? Calul lui Făt-Frumos e convocat de urgență la biroul acestuia. Spuneți-i să urce pe scări, pentru că liftul e defect. (*Ileana desprinde de pe perete scutul metalic, îl şterge, după care aşează pe el cartofii. Pune sare şi alte condimente, după care introduce scutul în cuptor.*)
ILEANA : Am pus mâncarea la cuptor. Ai grijă să nu se ardă. Trebuie să merg la piață, după salată.
FĂT-FRUMOS : Nu vrei să-ți aduc eu salată din Grădina Ursului?
ILEANA : Nu, mulțumesc! Mai bine iau de la aprozar. De ce să furi salată din grădina altuia? Fie şi a ursului. Ursul a pus-o, ursul s-o mănânce! (*Se aude, din ce în ce mai puternic, trapul unui cal şchiop. Ileana se îmbracă, pregătindu-se să meargă după cumpărături. Uşa se deschide brusc. Intră Calul. Acesta se deplasează permanent pe două picioare. E un cal evoluat, biped. Picioarele din față îi servesc drept mâini. Calul are o ținută distinsă, de intelectual. Sub braț are o geantă plină cu reviste*.)

Scena 2

(*Făt-Frumos, Ileana, Pepelea, Calul*)

ILEANA : Ah, Calul acesta e lipsit de cele mai elementare maniere! Dă buzna în casa omului. Nici măcar nu ştie să bată.
CALUL : Sărut mâna, stăpână! Bună ziua, stăpâne! Iertați-mi graba, dar am înțeles că am fost convocat de urgență...
FĂT-FRUMOS : Bine ai venit, murgul meu înaripat! De ce sufli aşa? Ia loc! Trage-ți sufletul...
CALUL : Mulțumesc! Într-adevăr simt nevoia să mă odihnesc. Ştiți, e foarte obositor să umbli în două picioare.
PEPELEA (*Arătând spre Făt-Frumos şi Ileana*) : Lor le spui? Ei de o viață umblă în două picioare. Şi, uite cum au ajuns!
ILEANA : De ce nu mergi în patru picioare, ca alte animale de seama ta?
CALUL : Sărut mânuțele, distinsă doamnă! Vă reamintesc respectuos că sunt calul unui mare luptător pentru drepturile omului. Nu sunt o simplă vită de povară. Şi apoi, vă mărturisesc : trebuie să umblu în două picioare. Anul acesta, de la bugetul central mi s-au repartizat numai două potcoave...
FĂT-FRUMOS : Două potcoave, ai? Asta numai din vina acelor neisprăviți de la Isprăvnicie. Un cal serios primeşte două potcoave. Şi asta, în țara în care puricii se potcovesc cu nouăzecişinouă de ocale de fier...(*Pepelea verifică potcoavele Calului, în maniera în care arbitrii de fotbal controlează ghetele jucătorilor*.)
PEPELEA : Ia te uită! Cum poate intra prin casele oamenilor cu asemenea crampoane...
ILEANA : Mă duc după cumpărături...(*Ia o plasă, după care îşi pune pălăria*.)
CALUL : Să vă duc eu, stăpână?
ILEANA : Nu, mulțumesc! Prefer să iau tramvaiul 27...
FĂT-FRUMOS (*Către Ileana*) : Să nu uiți să-mi cumperi un ziar de opoziție.
ILEANA : Iar tu să nu uiți să închizi uşa în urma mea. Să nu cumva să adormi cu uşa deschisă!
CALUL : Vă temeți de zmei?
PEPELEA : Nu de zmei se tem ei! Se tem de balaurii de la primărie. Mai au de plătit taxa de înfrumusețare. (*Ileana iese. Făt-Frumos încuie uşa în urma ei. Pepelea verifică uşa, după care se aşează pe scaunul lui Făt-Frumos*.) Ah, ce simplu şi frumos e să fii Făt-Frumos...

Scena 3

(*Făt-Frumos, Calul, Pepelea*)

FĂT-FRUMOS : Ascultă, Calule! Ştii pentru ce te-am chemat?
CALUL : Stăpâne, am înțeles că e vorba de o oglindă...
FĂT-FRUMOS : Exact. De ce țin eu atâtea obiecte în urechea ta?
CALUL : Habar n-am. Dar să ştii, stăpâne, că e tare neplăcut să porți în urechi lucrurile altora... (*Pepelea se apropie de Cal şi priveşte insistent în urechea acestuia. Fluieră şi dă din cap cu uimire.*)
FĂT-FRUMOS : E adevărat, am cam îmbătrânit...Oare m-am urâțit?
CALUL : Dumneata, stăpâne, oricât te-ai urâți, tot Făt-Frumos rămâi. Aşa eşti trecut în actul de naştere...
FĂT-FRUMOS : Dă-mi oglinjoara!...
CALUL (*Se caută crispat în urechea dreaptă apoi în cea stângă, din care scoate o oglindă mică*) : Poftim, stăpâne! Țin să te anunț că mai am în urechi o brichetă cu gaz, o ştampilă şi o bucată de săpun de ras...(*Făt-Frumos se priveşte atent în oglindă.*)
FĂT-FRUMOS : Mda...Într-adevăr nu arăt grozav. Vorba ta, Calule. Oricât de urât aş fi, eu tot frumos rămân. De ce oare am burta aşa de mare?
PEPELEA : Pentru că mănânci într-un an cât alții în şapte...
FĂT-FRUMOS (*Vădit îngrijorat*) : Bine, bine, dar de ce mi s-au fleşcăit aşa muşchii? Altădată eram numai muşchi...Ții minte, Calule?
CALUL : Țin, stăpâne. Doar eu te-am purtat peste nouă mări şi țări. Pe spatele meu ai ajuns la Împăratul Verde, la Împăratul Roşu, la Împăratul Portocaliu...
FĂT-FRUMOS : Există şi Împărat Portocaliu?
PEPELEA : Cum să nu! Există împărați de toate culorile...
FĂT-FRUMOS (*Cuprins de melancolie*) : Ce vremuri! Ții minte cum mă luptam cu Zmeul Zmeilor?
CALUL : Desigur. Eram într-o poiană verde, ca-n poveşti. Eu păşteam trifoi, iar voi vă luptați voiniceşte...
FĂT-FRUMOS : Da, da...Mi-aduc aminte. M-a apucat Zmeul şi m-a strâns în brațe...Şi când m-a trântit, m-a vârât în pământ până la brâu...(*Pepelea se învârte în jurul lui Făt-Frumos, arătând mirat nivelul brâului*.)
PEPELEA : Până la brâu?
CALUL : Până la genunchi...(*Pepelea arată cu mâna nivelul genunchiului*.)
FĂT-FRUMOS : Mă rog, până la genunchi...Dar eu m-am sculat şi, când l-am trântit eu pe Zmeu, acesta a intrat de tot în pământ...
CALUL : Cum de ți-a scăpat?
FĂT-FRUMOS : A scăpat pentru că l-am trântit prea tare. Dacă intra şi el în pământ până la gât, îi retezam capul. Lovindu-l prea tare, s-a tot dus în jos...A ieşit pe cealaltă parte a planetei...
CALUL : Oare mai trăieşte Zmeul Zmeilor?
FĂT-FRUMOS : Da, trăieşte...Pe undeva, prin America...I-am văzut chipul într-un ziar.
PEPELEA : Bietul Zmeu...
FĂT-FRUMOS : Era un zmeu destul de cumsecade...Odată, cînd eu eram la vânătoare, el a venit la mine la castel şi mi-a furat nevasta...
CALUL : Vai, ce nenorocire!...Doamna Ileana...
FĂT-FRUMOS : Ei, n-a fost chiar o nenorocire...Am trăit o vreme liniştit. Până într-o zi când am făcut prostia să o aduc înapoi...(*Pepelea dă târcoale cuptorului, strâmbând din nas*.)
CALUL : Ce timpuri neroade!...Stăpâne, miroase a ars...

FĂT-FRUMOS : Aoleu, Calule, să ştii că ne-am ars! Am prăpădit bunătate de cartofi...Oare ce ar trebui să facem?
PEPELEA : Ce să faceți? Proştilor! Scoateți cartofii din cuptor. (*Către sală*.) Ăştia doi sunt în stare să cheme pompierii...(*Făt-Frumos şi Calul se învârt speriați în jurul cuptorului. Pepelea se amuză copios pe seama lor*.)
CALUL : Stăpâne, dacă trebuie să ne ținem de firul poveştii, e cazul să introducem în cuptor o bucată de săpun. Săpunul atrage apa, iar apa stinge focul...(*Din cuptor iese fum. Făt-Frumos e tot mai agitat*.)
FĂT-FRUMOS : Săpun? Foarte bine...Parcă spuneai că ai la tine o bucată de săpun...(*Se aud bătăi în uşă*.)
PEPELEA : Săpun? Ați înnebunit? Acela e cuptor, nu maşină de spălat. (*Bătăi în uşă, tot mai puternice*.)
FĂT-FRUMOS : Oare cine bate cu atâta curaj în poarta mea?
CALUL : Poate că e vreo solie trimisă de Primărie...(*Bătăi violente în uşă*.)
FĂT-FRUMOS : Ba nu! Ăsta după cum bate trebuie să fie zmeu...Nu mă păcăleşte el pe mine! (*Bătăi insistente*.)
PEPELEA : Hahaha! Zmeul Zmeilor de la Primărie! (*Către Făt-Frumos*.) Deschide, necioplitule, de unde ştii că nu e nevastă-ta?
CALUL : Stăpâne, să deschid? (*Bătăile se întețesc, în vreme ce cuptorul scoate fum*.)
FĂT-FRUMOS : Nu, nu! Stai puțin! Unde mi-e paloşul? Unde dracului mi-am pus paloşul? (*Calul ia paloşul din colț şi i-l întinde lui Făt-Frumos.*) Aha! Mersi! Dar scutul? Unde e scutul meu de aramă? (*Caută pe sub masă. Bătăile în uşă sunt tot mai puternice*.) Fără scut n-am făcut nimic...Zmeul dă tare cu buzduganul...Auzi? O să fărâme uşa...
CALUL : Stăpâne, scutul dumitale de aramă e în cuptor. Doamna Ileana a pus cartofii la copt pe scutul dumitale de aramă.
FĂT-FRUMOS : Ah! Femeia aceasta e îngrozitoare. Ce caută armele mele în bucătăria ei? Nu-i nimic. Lasă că mă descurc eu. (*Ia un scaun în mâna stângă*.) Ce crede el Zmeul Zmeilor? Făt-Frumos n-a îmbătrânit. (*Către Cal.*) Apropie-te să sar în şaua ta...
CALUL : Stăpâne, şaua mea a rămas la garaj...
FĂT-FRUMOS : N-ai şa, ai? Nu ți-e ruşine, măgarule! Cal de Făt-Frumos! Stai numai să termin cu zmeul aista şi pe urmă pun eu şaua pe tine. Deschide uşa...La ataaac! (*Calul deschide uşa în vreme ce Făt-Frumos se năpusteşte spre intrare, învâtind paloşul deasupra capului, cu un scaun în mâna stângă, în loc de scut. Pe uşă intră Ileana, cu o plasă încărcată cu verdeață*.)

Scena 4

(*Făt-Frumos, Calul, Pepelea, Ileana*)

ILEANA : Aaaa! Făt-Frumos, ți-ai piedut mințile? (*Ileana rămâne pe loc, cu plasa în mână*.)
FĂT-FRUMOS : Stai pe loc! Nu mişca! Sigur e o iluzie. O lucrătură zmeiască. Zmeii ştiu să se prefacă în orice.
PEPELEA : Măcar las-o să-şi pună jos sacoşa!
FĂT-FRUMOS : Stai pe loc! Ei, Calule! Ia du-te tu şi verifică-i doamnei documentele. (*Calul se apropie de Ileana şi, într-un mod foarte oficial, îi verifică actele scoase dintr-o poşetă*.)
CALUL (*Citeşte*) : Numele : Ileana. Starea civilă : Căsătorită...
FĂT-FRUMOS : Căsătorită? Interesant...Cu cine?
ILEANA : Cu tine, mitocanule...(*Se uită îngrijorată la cuptor*.)
CALUL : Domiciliată în blocul 5...

FĂT-FRUMOS : Blocul 5...Interesant! Locuieşte în acelaşi bloc cu mine. Prin urmare, e chiar nevastă-mea în persoană. Ştiam eu că nu mă pot păcăli zmeii...(*Pune paloşul la loc*.) Mi-ai adus ziarul?
ILEANA : Ziare, da? După ce mă ţineţi în picioare şi-mi cereţi actele, ca la poliţie? Ei, lasă că vă dau eu vouă ziare! (*Ileana pune mâna pe mătură şi se repede la cei doi. Calul şi Făt-Frumos aleargă în jurul mesei. Ileana îi fugăreşte până oboseşte. Calul se ascunde într-un colţ, lângă uşă, iar Făt-Frumos sub masă. Ileana se duce la cuptor. Când îl deschide, din cuptor răzbeşte un val de fum. În tot acest timp, Pepelea se prăpădeşte de râs*.) Nenorociţilor!...Mâncarea mea se arde în cuptor, iar voi faceţi manevre militare...
CALUL : Iartă-ne, stăpână! Am crezut că e zmeul...
FĂT-FRUMOS : Nu spuneai tu să nu deschidem uşa până nu vom auzi „trei iezi / cucuiezi" ?
ILEANA : Ramolitule! Vezi că iar încurci poveştile. Ce, voi doi sunteţi iezi?
PEPELEA : Hahaha! Ia uitaţi-vă la ei! Capra cu doi iezi... Ied-Frumos şi calul lui năzdrăvan, iute ca un bolovan.
ILEANA : Spălaţi-vă pe mâini! După atâta vitejie trebuie să mâncaţi ceva. (*Către Cal*.) Tu de când nu ţi-ai mai spălat copitele? *(Calul şi Făt-Frumos îşi spală în mare grabă mâinile şi se aşează la masă. Ileana aduce scutul de aramă, încărcat cu cartofi aburinzi, pe care îl aşează pe masă*.)

Scena 5

(*Făt-Frumos, Ileana, Calul, Pepelea*)

FĂT-FRUMOS : Cartofii ăştia au miros de pucioasă. (*Mănâncă fără tragere de inimă*.)
ILEANA : Eu cred că ar trebui să mulţumiţi cerului şi pentru atât. Pentru cât munciţi voi...
CALUL : Doamnă, noi suntem mereu gata de luptă...(*Pepelea se întinde peste umărul lui Făt-Frumos, ia un cartof, gustă puţin. Se strâmbă, după care se duce şi înfige cartoful în vârful lăncii*.)
FĂT-FRUMOS : Nu e vina noastră că pârdalnicii de zmei nu se mai arată...
CALUL : Noi reprezentăm oamenii de bine...
PEPELEA : Hahaha! Aţi auzit bine? În ţara aceasta, un cal reprezintă oamenii de bine...
FĂT-FRUMOS : Abia aşteptăm să vină cei răi să-i strângem de gât!
ILEANA : De ce trebuie să-i gâtuiţi? Altă cale de îndreptare nu există?
CALUL : Stăpâna are dreptate...Prea multă vărsare de sânge...În cariera mea de cal am văzut atâtea măceluri.
FĂT-FRUMOS : E adevărat. Am hăcuit multe dihănii şi feluriţi balauri. Pentru că răul sălăşluia în carnea lor. Eu eram binele personificat. Trebuia să omor. Aceasta mi-a fost vocaţia...
ILEANA : Te-ai gândit vreodată să închei pace cu zmeii?
FĂT-FRUMOS (*Râde zgomotos*) : Pace cu zmeii? Hahaha! Zmeul cel mai bun este un zmeu mort.
CALUL : Recunoaşte, stăpâne, că am întâlnit şi zmei de treabă. Bunăoară, Salcotea...Te-ai luptat cu el voiniceşte...La pauză, zmeul Salcotea s-a apropiat de tine şi ţi-a oferit o ţigară...
FĂT-FRUMOS : Da...Nu avea decât ţigări fără filtru. Parcă mie îmi trebuiau ţigările duşmanului!
ILEANA : Totuşi, a fost un gest de bunăvoinţă. Ţi-a dat ceva. Tu ce i-ai dat?
FĂT-FRUMOS : I-am dat una cu buzduganul pe spinare, să se înveţe minte...(*În tot acest timp, Pepelea se plimbă prin scenă, răspunzând prin gesturi vesele, replicilor celor trei*.)
ILEANA : Nu era mai bine să fi fumat împreună pipa păcii?
FĂT-FRUMOS : V-am spus că nu avea pipă. Avea numai ţigări proaste, fără filtru.
CALUL : Poate că pacea nu e lucrul cel mai rău. Ar fi binevenit un tratat de pace şi bună vecinătate cu tărâmul celălalt.

FĂT-FRUMOS : V-aţi ţicnit? Eu sunt războinic, un vânător de zmei, prin definiţie. Am autorizaţie. Pentru fiecare cap de zmeu primesc bani şi plătesc impozit.
ILEANA : Zmeii nu sunt chiar aşa de răi. Eu, în tinereţe, am trăit o vreme pe tărâmul celălalt, printre ei. Mi s-au părut foarte cumsecade.
PEPELEA : Serios?
ILEANA : De câte ori urcam într-un autobuz aglomerat, de fiecare dată se găsea un zmeu mai tânăr care să-mi cedeze scaunul său...
CALUL : Şi?
ILEANA : Şi să vedeţi ce frumos se joacă zmeii cu copiii lor!
FĂT-FRUMOS : I-auzi, drace! Vrei să spui că au şi ei copii?
ILEANA : Desigur. Au copii, au părinţi, au rude şi prieteni. Să ştii, Făt-Frumos, că pentru fiecare zmeu ucis de tine, cineva a plâns pe tărâmul celălalt. Trebuie să încheiaţi pace...
FĂT-FRUMOS : Ajunge! Să nu vă mai aud vorbind de pacea cu zmeii! La urma urmei, cu politica voastră de pace şi prietenie, eu risc să-mi pierd pâinea. Dacă se ajunge la pace îmi vor restructura postul, cei de la Împărăţie. Fir-ar ai dracului!
PEPELEA : Vorbeşte frumos, mocofanule! Te aud copiii. (*Arată spre Făt-Frumos, apoi spre sală*.) L-aţi auzit? Se dă mare! Înjură Stăpânirea.
FĂT-FRUMOS : Adică ce-aţi vrea voi? Să ajung portar la hotel? Paznic de noapte? Gardian public?
CALUL : Stăpâne, dacă îmi cumperi o căruţă, eu mă înham la ea de bună voie şi nesilit de nimeni. Putem căra amândoi zarzavaturi la piaţă.
FĂT-FRUMOS : Te-ai ramolit? Au nu eşti tu armăsarul din poveşti? Bidiviul înaripat? Vrei să cari varză şi morcovi la piaţă? Nu eşti tu calul meu fermecat? Nu te-am hrănit eu cu jăratec?
CALUL : Ba da, stăpâne. Şi acum mai am arsuri la stomac.
FĂT-FRUMOS : Ce, vrei să spui că nu ţi-a plăcut jăratecul? Ce cal ingrat!
CALUL : Mulţumesc, a fost foarte consistent. Aş fi preferat, totuşi, o mână de trifoi!
FĂT-FRUMOS : Nu mai vrei să ascultăm muzica aceea vrăjită din Valea Plângerii?
CALUL : Aş prefera Oda Bucuriei. (*Pepelea răsfoieşte ziarul adus de Ileana. La un moment dat are o tresărire, dând de înţeles că a descoperit o ştire senzaţională. Se apropie de Făt-Frumos şi îi pune în faţă ziarul.*)
PEPELEA : Hahaha, să vedeţi acum tărăboi! Zmeul Zmeilor va face o vizită de lucru în Împărăţia noastră...(*Făt-Frumos ia ziarul, îl răsfoieşte plictisit. Deodată sare, ca ars*.)
FĂT-FRUMOS : Ah! Iată...Ce v-am spus eu? Vine! Îşi anunţă public sosirea...Citiţi! Citiţi şi voi, neciopliţilor!
ILEANA (*Preia ziarul*) : Nu văd nimic fără ochelari...
CALUL : Daţi-mi mie, stăpână...(*Ileana îi întinde ziarul. Calul citeşte cursiv*.) ...Lupte grele în ţara lui Roşu Împărat... Alegeri libere în împărăţia lui Papură Vodă...
FĂT-FRUMOS : Jos, în colţul din stânga...
CALUL : Aha...Da. Zmeul Zmeilor va efectua o vizită în Ţara de Jos în zilele de...
FĂT-FRUMOS : V-am spus eu că vine...E mare şmecher. Înainte îşi arunca buzduganul de la şapte poşte, până dincolo de poşta centrală. Acum se preface că vine în turneu...
CALUL (*Citeşte mai departe*) : Excelenţa Sa, Zmeul Zmeilor va fi primită de Ministrul de Externe...Va avea şi o întâlnire la vârf cu eroul popular Făt-Frumos...
FĂT-FRUMOS (*Flatat*) : Chiar aşa scrie? (*Se uită cu atenţie în ziar*.)
CALUL : Da, stăpâne...
FĂT-FRUMOS : Întâlnire la vârf? Lasă că-i dau eu lui întâlnire, cu vârf şi îndesat! (*Foarte hotărât*.) Ileano, pregătiţi-mi armele!
ILEANA : Care arme?
FĂT-FRUMOS : Cum care? Armele mele din tinereţe. Toate. Staţi să iau fişa de inventar...(*Caută crispat prin sertar*.) Aşa...Aceasta este...(*Citeşte*.) Una bucată paloş...Este! Una bucată buzdugan ghintuit...
ILEANA : Buzdugan nu mai avem. L-au luat împrumut cei de la muzeu şi nu l-au mai adus înapoi.

FĂT-FRUMOS : Păcat, era o armă foarte modernă...Una bucată arc...(*Ileana îi aduce arcul. Făt-Frumos îl întinde de probă. Arcul se frânge*.) Două bucăți arc...(*Aruncă arcul frânt*.) Calule, ți-ai pregătit frâul?
CALUL : Stăpâne, frâul lipseşte...
FĂT-FRUMOS : Unde ți-e frâul, cal desfrânat ce eşti?
ILEANA : Nu-l certa! Doar tu cu mâna ta ai stricat frâul. L-ai tăiat şi ți-ai făcut din el curea la pantaloni.
FĂT-FRUMOS : Eu! Mereu eu! Cum crezi tu că voi lupta călare, fără frâu?
PEPELEA : Simplu. În loc de frâu te vei ține de cureaua de la pantaloni. În felul acesta nu-ți vei pierde nădragii în bătălie! (*Se aude zgomotul unei motociclete care se apropie. Paşi apăsați, bătăi politicoase în uşă*.)
FĂT-FRUMOS : El e! A venit! (*Umblă foarte agitat*.) Faceți loc. (*Scoate o gresie din sertar şi ascute în grabă paloşul. Se aud bătăi în uşă.*) Calule, eşti gata de luptă?
CALUL : Da, stăpâne! (*Calul se apropie de Făt-Frumos şi se aşează în poziție patrupedă. Făt-Frumos se aşează pe spatele lui, într-o poziție care rămâne la latitudinea regizorului*.) Aoleu, stăpâne, fie-ți milă! O să-mi rupi oasele...O să fac iernie de disc...
ILEANA (*Strânge farfuriile şi paharele de pe masa de bucătărie*) : Să le pun bine! După fiecare război trebuie să-mi cumpăr alte farfurii...
FĂT-FRUMOS : La galop, murgul meu înaripat! Tot înainte! (*Făt-Frumos, călare pe Cal fac câțiva paşi spre uşă. Copleşit de greutatea voinicului, Calul se prăbuşeşte, iar Făt-Frumos cade grămadă peste el. Se deschide discret uşa şi intră Zmeul Zmeilor. E un bărbat chipeş, corpolent. Poartă ochelari. În mâini poartă o geantă „diplomat" şi un buchet de flori.*)

Scena 6

(*Făt-Frumos, Ileana, Calul, Zmeul Zmeilor, Pepelea*)

ZMEUL ZMEILOR : Bună ziua! Nu vă supărați, aici locuieşte familia Făt-Frumos?
FĂT-FRUMOS (*Se ridică cu greutate. Încearcă să scoată paloşul, prins sub Cal*) : Dar dumneata cine eşti?
ZMEUL ZMEILOR : Permiteți-mi să mă prezint. Sunt Zmeul Zmeilor şi intenționez să...
FĂT-FRUMOS : Lasă că-ți cunosc eu intențiile. Păzea! (*Reuşeşte să scoată sabia de sub cal şi se îndreaptă amenințător spre Zmeul Zmeilor.*)
ZMEUL ZMEILOR : Uşurel, stimabile! Ce e cu manierele astea? Aşa te porți dumneata cu un musafir?
FĂT-FRUMOS : Musafir? Nu-mi amintesc să te fi invitat în casa mea.
ZMEUL ZMEILOR : Îmi pare rău că nu sunteți bine informați. Împăratul nostru şi al vostru au semnat un tratat de neagresiune. Am venit la voi cu o solie de pace. M-am gândit că se cade să-i fac o vizită fostului meu rival, Făt-Frumos. Doamnă, vă rog să primiți aceste flori, din partea unui mai vechi admirator...
ILEANA : Mulțumesc! De mult n-am mai primit flori...
ZMEUL ZMEILOR : Bag seamă că Făt-Frumos nu e acasă.
FĂT-FRUMOS : Domnule, te anunț că stai de vorbă cu Făt-Frumos.
ZMEUL ZMEILOR (*Îl studiază atent, potrivindu-şi ochelarii*) : Dumneata! Imposibil! Dumneata, Făt-Frumos? (*Ileana pune florile într-un vas. Pepelea se uită la Făt-Frumos*.)
PEPELEA : Acesta e, stimabile! Acesta e urâtul de Făt-Frumos!
FĂT-FRUMOS : Lasă că nici dumneata nu arăți mai bine! În ziar scrie că ai şapte capete...
ZMEUL ZMEILOR : Eeee! Aşa exagerează ziarele...Cine îşi permite astăzi să întrețină şapte capete, cu scumpetea asta?

CALUL : Stăpâne, dacă împărații vor pace, noi, supuşii lor, trebuie să le dăm ascultare...
ZMEUL ZMEILOR : Iată nişte vorbe pline de înțelepciune. Domnule, ai un cal înzestrat cu simțul răspunderii.
FĂT-FRUMOS : Da. Potcoave n-are, şaua şi-a pierdut-o. Curaj, nici vorbă. Atât i-a mai rămas : simțul răspunderii.
ZMEUL ZMEILOR : Uneori simțul răspunderii e mai important decât curajul. Dumneata crezi că eu n-am curaj? Află că atunci când am pus piciorul în pragul acestei maghernițe am simțit nevoia să te trântesc de pământ. (*Făt-Frumos se agită.*) N-am făcut-o pentru că am simțul răspunderii...
FĂT-FRUMOS : Magherniță? Mi-au auzit bine urechile?
PEPELEA : Bine, zmeule! Dacă ai simțul răspunderii, arde-i una peste urechi!
ILEANA : Încercați să nu vă certați...
ZMEUL ZMEILOR : Nu mă cert, doamnă! Dar trebuie să-i spun lui Făt-Frumos câteva lucruri la obraz. Ce, crede că eu n-am memorie. (*Către Făt-Frumos.*) De câte ori m-ai umilit în tinerețe? De câte ori m-ai zgâriat cu sabia ta nenorocită? De câte ori m-a călcat în copite mârțoaga ta afurisită?
CALUL : Domnule, măsurați-vă cuvintele...
ZMEUL ZMEILOR : Voi trebuia să ieşiți învingători de fiecare dată. Voi erați mercenarii binelui. Indiferent ce făceam eu, trebuia să apăreți voi doi. Să vă umpleți de glorie, iar eu, de ruşine...
FĂT-FRUMOS : Aşa era povestea.
ZMEUL ZMEILOR : Aşa era povestea? Prostii! Adică de ce să fie aşa povestea? Cine vă scrie vouă poveştile, mă, prăpădiților?
CALUL : Stăpâne, ne-a făcut prăpădiți...
FĂT-FRUMOS (*Scrie ceva într-un carnet*) : Am auzit! Am notat! Va plăti scump fiecare cuvânt. Când termină îi dau nota de plată. Ai terminat?
ZMEUL ZMEILOR : Poveşti, poveşti...Poveştile acestea n-au nici o logică. Ia să vă spun eu o poveste adevărată! Eram tânăr, vânjos, voinic. Mă îndrăgostisem de o fată de pe tărâmul vostru. Fata lui Smântână Împărat...
FĂT-FRUMOS : Smântână Împărat? Ăăăă! Îl ştiu. E ăla de la Fabrica de Lapte...
ZMEUL ZMEILOR : Era o fată frumoasă şi fără prejudecăți. Mă iubea, fără să țină seamă că sunt zmeu. M-am dus la Împăratul nostru şi i-am cerut dezlegare, să mă însor cu ea. N-a fost chiar încântat, dar a acceptat. Apoi am alergat la Smântână Împărat să-i cer fata de soție. Şi ăsta a zis că mi-o dă bucuros, numai să-i duc luna de pe cer.
FĂT-FRUMOS : La ce îi trebuia luna de pe cer?
ZMEUL ZMEILOR : Zicea că vrea să o pună la el în curte, în chip de felinar. Să nu mai cheltuie atâția bani cu iluminatul...
CALUL : Şi i-ai adus luna?
ZMEUL ZMEILOR : Nu. Tocmai era o noapte fără lună. Aşa că m-am furişat în iatacul fetei. Ne-am îmbrățişat şi am hotărât să fugim tocmai pe tărâmul celălalt...
FĂT-FRUMOS : Răpire...sechestrare de persoană, trecere frauduloasă a frontierei de stat. Conform legilor în vigoare...
CALUL : ...şi Codului Penal...
ZMEUL ZMEILOR : Proştilor! Eu şi ea am fost atunci cei mai fericiți îndrăgostiți din Univers. O iubeam ca pe ochii din cap, şi ea mă iubea. Până într-o zi, când eu am plecat la o vânătoare de iepuri. Atunci ai venit tu, ca un laş, călare pe mârțoaga ta înaripată. Ai bătut în poartă cu buzduganul. Fata, încrezătoare, ți-a deschis. Ai urcat-o în şa şi ai fugit, ca un ticălos. Ai dus-o înapoi la curtea lui Smântână Împărat. Şi ce-ai făcut din ea? Astăzi e şefă la un laborator de patiserie...(*Ileana plânge. Calul, foarte spăşit, este şi el gata să izbucnească în lacrimi.*)
FĂT-FRUMOS : De unde ştii unde lucrează?
ZMEUL ZMEILOR : Din scrisori. Corespondăm. Să ştii că fiecare scrisoare a ei este scăldată în lacrimi. Şi asta numai datorită unui nebun, care crede că face dreptate în lume...Că, vezi, doamne, numai el ştie să deosebească binele de rău.
FĂT-FRUMOS : Prostii! Eşti bun de gură, zmeule, nimic de zis! Dar nu mă păcăleşti tu pe mine. Lasă că ştiu eu ce gândiți voi, pe tărâmul celălalt, despre ai noştri. Uite aici, dovada. (*Scoate o carte dintr-un sertar.*) Cărți tipărite la voi. Cărți mincinoase, subversive, duşmănoase. Ia să vă

citesc un crâmpei dintr-o poveste de-a voastră...(*Citeşte.*) „Şi atunci, Zmeul Zmeilor, viteaz între viteji, l-a ajuns din urmă pe pârlitul de Făt-Frumos, care venise ca un tâlhar, să fure oi din împărăţia noastră. Făt-Frumos avea coadă, coarne şi umbla călare pe un măgar...”
CALUL : Măgar? Cine a putut să scrie o asemenea măgărie?
FĂT-FRUMOS : Măgărie...Da, da, oameni buni! Auziţi, ce scriu ei despre noi! Că eu aş avea coadă şi coarne...
PEPELEA : Încornorat ai mai fost, dar coarne adevărate încă nu ţi-au crescut.
FĂT-FRUMOS : Staţi aşa! Asta nu e totul. (*Citeşte mai departe.*) Auziţi : „ Şi răsturnându-l de pe măgar pe caraghiosul de Făt-Frumos, Zmeul Zmeilor i-a retezat capul dintr-o singură lovitură de sabie”. Hahaha! Mi-ai tăiat tu mie vreodată capul?
ZMEUL ZMEILOR : Recunosc. Relatarea e prea exagerată. (*Răsfoieşte cartea.*) E o ediţie veche, evident depăşită...Dar, aminteşte-ţi, te rog, cele petrecute, când ne-am bătut în poiana din Pădurea Bezmetică.
FĂT-FRUMOS : Ei, lasă că nici atunci nu mi-ai tăiat capul. M-ai zgâriat niţel pe la gât...
CALUL : Ba da, stăpâne! Atunci ţi-a retezat capul. Eu ţi l-am lipit la loc, cu iarbă vie şi oleacă de aracet!
FĂT-FRUMOS : Mă rog...Nu-mi aduc aminte...
PEPELEA : Cum să ţii minte dacă atunci umblai fără cap?
FĂT-FRUMOS : Fleacuri! Fleacuri! Eu nu închei nici o pace până nu vei da o dezminţire în chestiunea cu coarnele şi coada...
CALUL : Şi în chestiunea cu măgarul.
ZMEUL ZMEILOR : Iar eu nu rezmint nimic, până nu mi-o aduceţi înapoi pe fata lui Smântână Împărat!
FĂT-FRUMOS : Nu?
ZMEUL ZMEILOR : Nu?
FĂT-FRUMOS : Prea bine! Atunci trebuie să ne batem. Cum doreşti? În săbii să ne tăiem sau să ne măsurăm cu pumnii?
ZMEUL ZMEILOR : Cu pumnii, că e mai drept. (*Cei doi încep lupta, care se desfăşoară după regulile unui meci de box. Pepelea este arbitru. Îi desparte pe cei doi protagonişti, folosind termeni de specialitate, precum „break” sau „box”. Sună telefonul. Pepelea opreşte meciul. Ileana ridică receptorul*.)
ILEANA : Alo, da! Cine e la telefon? Secretariatul general al Împărăţiei? Cine? Măria Sa Împăratul? Da...Vi-l dau imediat pe Făt-Frumos...(*Făt-Frumos, obosit de luptă, preia telefonul*.)
FĂT-FRUMOS : Alo! Da, Măria Ta! Făt-Frumos la telefon. Nu Făt-Frumos din tei...Făt-Frumos din Balta Albă...Cum? Ce fac? Mă lupt, Măria Ta...Pentru slava şi onoarea Măriei Tale...Mă lupt cu un pârlit de zmeu, care-şi spune Zmeul Zmeilor...Cum? Să nu mai luptăm? Aaaa! S-a semnat tratatul de pace cu toţi zmeii, fără deosebire de naţionalitate... Să depunem armele? Am înţeles, Măria Ta...(*Obosit, se aşează pe scaun. Zmeul Zmeilor se aşează şi el, cu spatele la Făt-Frumos*.)
ZMEUL ZMEILOR : Ce-a poruncit împăratul?
FĂT-FRUMOS : Poruncă să nu mai luptăm. E iarăşi pace!
ZMEUL ZMEILOR : O fi, frate Făt-Frumos. Dacă aşa au hotărât împăraţii...
FĂT-FRUMOS : O fi, frate Zmeule, o fi...(*Zmeul Zmeilor şi Făt-Frumos se întorc cu faţa, unul la celălalt şi se îmbrăţişează, puţin forţat*.)
PEPELEA : Sunt tare curios ce vor face doi războinici ca voi, viteji, nevoie mare, pe timp de pace...
ILEANA : Poate că a sosit timpul să puneţi armele în cui şi să vă apucaţi de o treabă serioasă...
FĂT-FRUMOS : Ce ar putea face un Zmeu al Zmeilor, ajuns în şomaj...
ZMEUL ZMEILOR : Sau un Făt-Frumos proaspăt concediat...
CALUL : Stăpâne, mi-ai promis că-mi vei cumpăra o căruţă. Şi vom căra toţi trei varză la piaţă...
FĂT-FRUMOS : Ei, lasă că mai avem timp de gândit. Dacă tot e pace, eu propun să sărbătorim evenimentul cum se cuvine! Frate Zmeule, ne ştim de când se scrie istoria. Astăzi eşti musafirul meu. Pofteşte de ia loc la masa mea sărăcăcioasă.
ZMEUL ZMEILOR : Mulţumesc, eşti foarte amabil...

CALUL : Amabilitatea e specialitatea casei, atunci când e ordin de la Împărăție.
FĂT-FRUMOS : Vrei să bei ambrozie sau nectar?
ZMEUL ZMEILOR : Aş prefera o bere...
FĂT-FRUMOS : Bere? S-a făcut! Calule, dă fuga la hangiul din colț şi cumpără şapte vedre cu bere...
CALUL : Şapte vedre? Stăpâne, fără bani n-o să-mi dea nici măcar o halbă...
FĂT-FRUMOS : Spune-i că te-a trimis Făt-Frumos...
CALUL : Nu ține, stăpâne! Hangiul spune că la el la cârciumă, nici primul ministru nu capătă de băut, dacă nu plăteşte...
ZMEUL ZMEILOR (*Se caută îndelung prin buzunare*) : Poftim, ceva măruntiş...
CALUL (*Numără banii cu atenție*) : De şapte vedre sigur nu ajung. Să tot fie, două, trei sticle...Stăpâne, cum vrei să alerg : ca gândul sau ca vântul?
FĂT-FRUMOS : Tu gândeşti destul de încet. Mai bine du-te ca vântul!
CALUL : Am înțeles. Zbor ca vântul...(*Iese, trântind uşa*.)
ILEANA : Deci, iată că a coborât pacea cea mare pe pământ...
FĂT-FRUMOS : Da. O să fie mare plictiseală. Spune, frate Zmeule, ce simți tu când te uiți în ochii mei?
ZMEUL ZMEILOR (*Se uită atent în ochii lui Făt-Frumos*) : Să spun drept?
FĂT-FRUMOS : Desigur.
ZMEUL ZMEILOR : Îmi vine să-ți trag una între ochi. Evident, în glumă, frate Făt-Frumos!
FĂT-FRUMOS : Iar mie îmi vine să-ți rup câteva coaste. Tot în glumă, fireşte.
ILEANA (*Priveşte pe fereastră*) : N-are rost să vă mai rupeți oasele. E pace generală. Pace, cum nu s-a mai văzut. Baba Cloanța dansează cu Statu Palmă, Motanul Încălțat se plimbă prin parc, la braț cu Căpcăunul, iar Lupul cel Rău s-a dus la cinema cu Scufița Roşie.
PEPELEA : Pace generală? Cele mai aprige bătălii se dau pe timp de pace...(*Se aude o muzică. Făt-Frumos îl invită la dans pe Zmeul Zmeilor. Acesta acceptă, zâmbind fericit. Cei doi valsează*.)
FĂT-FRUMOS : Dansează, dansează frate! Europa e cu ochii pe noi. Să vadă Europa cum respectăm noi drepturile zmeilor...
ZMEUL ZMEILOR : Ai dreptate. E mult mai plăcut să dansăm, decât să ne luptăm...
FĂT-FRUMOS : Plăcut, plăcut, dar nu putem dansa la infinit. Odată şi odată tot ne vom plictisi...
PEPELEA : Şi plictiseala e periculoasă. Multe războaie au început din plictiseală...
ZMEUL ZMEILOR : Trebuie să ne apucăm de ceva folositor, atât pentru Omenire, cât şi pentru Zmeime...Ce-ar fi să înființăm un teatru pentru copii?
FĂT-FRUMOS : Strălucită idee...Ne vom aduna în fiecare seară în fața copiilor şi ne vom da în spectacol. Să-i învățăm pe cei mici nevoia de dialog. (*Intră Calul, în mare grabă, trăgând după el o sacoşă de sticle*.) Iată că a venit şi berea...Gata. Să ciocnim câte un pahar pentru pacea dintre cele două tărâmuri.
ZMEUL ZMEILOR : Trăiască pacea între popoare! (*Ileana aduce câteva ulcele de lut în care Făt-Frumos toarnă bere. Toți cei din scenă închină şi beau. Pepelea bea şi el, pe furiş, direct din sticlă*.)
FĂT-FRUMOS : Să bem acum pentru înființarea teatrului pentru copii „Făt-Frumos şi Zmeul Zmeilor" !
ZMEUL ZMEILOR (*Enervat*) : Ba nu! Să avem pardon. Ideea a fost a mea, aşa că teatrul se va numi „Zmeul Zmeilor şi Făt-Frumos".
FĂT-FRUMOS (*Furios*) : Nici pomeneală! Teatrul se va numi „Făt-Frumos şi Zmeul Zmeilor". Va fi un teatru educativ, care îi va învăța pe cei mici ce înseamnă toleranța şi înțelegerea!
ZMEUL ZMEILOR : Protestez! Mă simt jignit. Consider acest incident o încălcare flagrantă a drepturilor zmeilor...
FĂT-FRUMOS : Adică, ce încălcare vezi tu, măi Zmeule? Ordinea e cea alfabetică. „Făt-Frumos şi Zmeul Zmeilor". Făt-Frumos se scrie cu F, care e literă de frunte, spre deosebire de Z, de la Zmeu, care este coada şi ruşinea alfabetului!
ZMEUL ZMEILOR : Să-ți fie ruşine! Acesta este un alfabet discriminatoriu. La noi, pe tărâmul celălalt, alfabetul începe cu Z...

FĂT-FRUMOS : Hahaha! Ați auzit? Alfabet care să înceapă cu Z...Să mori de râs, nu alta.
ZMEUL ZMEILOR : Eu te rog să nu râzi de alfabetul meu!
FĂT-FRUMOS : Şi de ce să nu râd, dacă aveți un alfabet nerod!
ZMEUL ZMEILOR : Nerod eşti tu!
FĂT-FRUMOS : Poftim?
ZMEUL ZMEILOR : Nu mai pofti! Am spus că eşti un nerod! De fapt, nerod e puțin spus. Eşti un prost!
FĂT-FRUMOS : Iar tu eşti un idiot...
ZMEUL ZMEILOR : Idiot? Ați auzit, m-a făcut idiot! Îi trag o palmă...
ILEANA : Nu puteți să vă bateți! Ați hotărât că va fi pace...
CALUL : Nu vă puteți bate, fraților! E pace!
ZMEUL ZMEILOR : E pace? Ei, bine, dacă e pace o să-i trag două palme!
FĂT-FRUMOS : Iar eu o să-ți trântesc un pumn între măsele. Să-ți intre toată pacea pe gât!
ZMEUL ZMEILOR : Aşa?
FĂT-FRUMOS : Aşa! (*Făt-Frumos şi Zmeul Zmeilor încep iar lupta, de data aceasta, cu săbiile. Ileana fereşte obiectele aflate în calea celor doi războinici. Calul se retrage într-un colț şi îşi aprinde o țigară. Pepelea țopăie prin scenă. Prinde cortina şi o trage treptat, acoperind scena. Iese în fața cortinei. În spatele acesteia se aud loviturile săbiilor şi strigăte de luptă*.)
PEPELEA : Gata! Gata! Ați văzut destul. Povestea aceasta nu are niciodată sfârşit. Pentru că nesfârşită e nerozia oamenilor mari. Auziți cum se mai lovesc! Auziți-i cum suflă! Pacea lor s-a terminat. Acum se pândesc şi încearcă să-şi împlânte săbiile în inimi. Cu puțină vreme în urmă şi-au spus frați, şi-au dat mâna şi au ciocnit cupe cu bere...(*Pepelea se uită în spatele cortinei*.) Acum încearcă să-şi sfâşie beregățile. Ce pot să fac eu? Eu râd, pentru că sunt doar o întruchipare a râsului. Dar iată că a sosit clipa să încalec şi eu pe ceva şi să mă duc. Dar pe ce? Poate pe-o şa. Sau poate e mai bine să încalec pe o căpşună...Am plecat...Am încălecat pe-o creangă de măr. Şi v-am spus un adevăr. (*Se retrage în spatele cortinei. Zgomotele încetează*.)

SFÂRŞIT